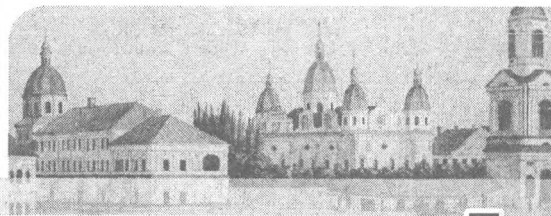

21 червня 2011

число 12 (50)
ювілейне

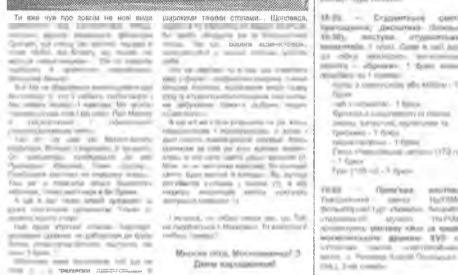
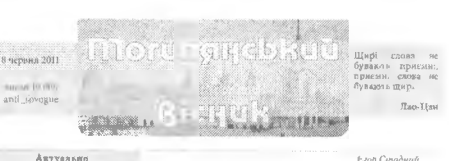

МОГИЛЯНСЬКИЙ ВІСНИК

Відсутність досвіду дозволяє молодості здійснювати те, що старість вважає неможливим.
Жан Дюш

МВолюція

Юлія Морозюк
перший редактор МВ

МВ 6(9), 3(25) та 11(49) відповідно за 2006, 2007 і 2011 роки. Газета щонайменше тричі мінялась як змістовно, так і зовнішньо

Могиллянський самвидав – є особливим родом журналістсько-літературної діяльності, який розгалужується на окремі жанри, квітне тематичним розмаїттям і захоплює ароматом ексклюзивно могилянських вольностей. Різних студгазет і журналів – цікавих і талановито зроблених – за роки існування Могиллянки виходило з кількох десятків, але, попри хорошу якість більшості видань, вони завжди зникали разом зі своїми засновниками і активними дискусувачами як унікальні напівмистецькі проекти, що гинуть у надважкі часи написання курсових робіт усередині третього курсу.

Коли 6 років назад ми взялися «робити газету», одразу вирішили, що наш самвидав стане навчальним майданчиком для усіх охочих здобути журналістські навички, що наша газета буде маленьким макетом «дорослого», новинного видання із розслідуваннями навчальних несправедливостей, корисною інформацією для читачів і новинками зі світу культури. Незалежно від адміністрації Могиллянки та сторонніх політичних чи громадських організацій, вона окуповуватиме себе,

як і її попередниці, та називатиметься «Могиллянський вісник».

За майже три роки роботи над «МВ» ми випробовували себе. Як тодішній главред зізнаюся: насолоджуючись тематичним наповненням номерів водночас зрозуміла, що для мене надскладно займатися, наприклад, фандрейзингом (а виведення газети на вищий рівень у певний момент вимагало хоч і невеликих, але все-таки додаткових коштів). Наш дизайнер Юрко Макух фактично здобув собі додатковий фах. Пам'ятаю, як наша подруга, незмінний автор блискучих, по-академічних веселих оповіданьчок на 4-й сторінці, Олечка Купріян (Бараболя) вперше йшла брати інтерв'ю, яких з того часу робить чимало для всеукраїнських літературних видань... Один із засновників газети, автор статей на теми політики, Роман Павлов через свої журналістські проекти виховував у собі «радикально-рішучість» – так він називав той вишкіл, гартування характеру, яке ще можливе у студентській газеті, коли жодні політичні спонсори не тиснуть на тебе.

«Могиллянський вісник» розвивався парадельно із тим, як ми вчилися і забували на

навчання (через нього ж такі), закохувалися і розходилися (інколи через нього ж такі :), шукали і знаходили собі підробіток у «дорослих» виданнях. Ми запрошували студентів молодших курсів, ми хотіли, щоб у нас були наступники, завдяки яким «Могиллянський вісник» не залишився б тільки романтичним спогадом для жмені могилянців. Але наше бажання не мало б жодних результатів, якби наші молодші колеги не взяли за справу серйозно. Вони самі хотіли продовжувати!

Тільки назва газети залишилася та сама. А тематика і настрої змінилися, бо вже відображали погляди іншої студентської генерації. Сьогодні у «МВ» вже третій редактор – третя зміна у загальному складі редакції. І я не наважусь прямо-таки сказати, що час плінний, а... наша газета житиме вічно... Мені видається, що сучасна команда «МВ», як і ми колись, прагнуть здобути не вічність, а справедливе і осмислене студентське сьогодні, коли статті про несправедливо звільненого викладача або політичні негаразди дорослого світу стають запорукою збереження не-тільки студентських прав і свобод.

Культмінімум

Надія Петруньок

Велика мудрість хитрого Вісника

Не чекаючи настання світлих часів, коли українська влада почує глас Європейського суду з прав людини, журналісти «МВ» відмовилися йти шляхом потурань і принижень, інакше кажучи – не стали реєструватися як молодіжна чи студентська організація. Тоді, 2006-го, було, відверто кажучи, не до того, та й хто, перебуваючи в стані «цілковитої притягнутості», як полюбують зараз казати, візьме на себе безглуздий тягар бюрократичних тенет і зволікань? – Хіба що самозречені пташенята-політики, мріючи незабаром увійти до великого дискурсу. Наша ж справа внутрішня, могилянська, читай – сімейна.

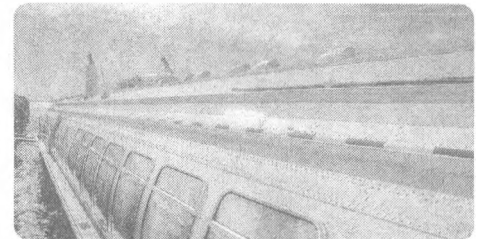
Але для тих, хто прагне створити родову, всеукраїнську справу, доводиться пройтися не одним колом земного пекла, а тим часом – добряче подумати, чи дійсно воно того варте. А все завдяки ще досі чинному Закону України «Про об'єднання громадян» від 1992 р. Нагадаємо, ще у 2008 р. Європейський суд з прав людини визнав його недемократичним і таким, що перешкоджає реалізації прав і свобод громадян на об'єднання, адже, фактично, започаткувати бізнес у нас легше, ніж неприбуткову НГО. Як результат – невтішна статистика, яку наводить «Український незалежний центр по-

літичних досліджень»: на 10 тис. населення в Україні маємо лише 17 громадських організацій (тоді як в Естонії їх 201, у Хорватії – 85, в Угорщині – 46). Змінювати щось владі не надто вигідно, адже поряд з можливістю реєстрації організацій лишається й інший бік медалі – до нелегалізованих громадських організацій і їхніх активістів цілком реально можуть бути застосовані Адміністративний і навіть Кримінальний кодекси. У такому разі справа має тенденцію затягуватися й неабияк заплутуватися – тож в тенетах правосуддя щоразу самі собою розігруються різного роду чудернацькі варіації для тиску на громадян і їхніх опікунів, не вигідній для влади, діяльності. Крім того, неприбуткові громадські організації, відповідно до чинного закону, несуть чималу відповідальність перед дамоклевим мечем податкової. Попри відсутність статків, ніхто не звільняє НГО від потреби не лише мати власного штатного бухгалтера, а й щоразу подавати на облік цілу кіпу нічого не вартих паперів, які фіксують нульовий дохід. Якщо ж ідеться про одержання благодійних внесків чи грантів, паперової тяганини більше в рази. Так і починаються розмови про тіньові домовленості, відкати й всілякий інший бруд.

Менше з тим, хочеться вірити, що крига потроху скресає. Народні обранці почали активно чухати потилиці з приводу сучасного стану справ. І змусила їх до цього не лише згадана вище петиція Європейського суду з прав людини, а й нещодавній круглий стіл «Законодавчі перешкоди створенню та діяльності громадських організацій в Україні», який відбувся 25 березня 2011 р. в Києві за підтримки Програми розвитку ООН та Міністерства закордонних справ Данії (детальніша інформація тут: http://csdp.org.ua/file/resources/csdp_resources1302104538.pdf). На ста з гаком сторінках матеріалів – численні юридичні тонкощі й «розбори польотів»: як ті чи інші норми чинного закону перекривають українцям кисень. У результаті запропоновано законопроект, який ми тепер знаємо під назвою «Проект Закону України «Про громадські організації» № 7262-І». 17 травня, під час засідання ВР, він уже був прийнятий у першому читанні. Та «МВ» не поспішає аж надто з того радіти й готувати документи для реєстрації. Адже жодних гарантій про відсутність нових пасток у вигляді поправок, які можуть активно збиратися до другого читання, наші владні тигролови не дають.

Підсумки року

Анна Шумська
редактор МВ

Наші маленькі секрети

«Могилянський Вісник», як і будь-що молоде й гаряче, та ще і створене молодими й гарячими, прагне цікаво жити, активно зростати і бути в курсі усього. Не факт, що так завжди виходить, але ми стараємося і надалі старатимемося. А для цього, звісно, потрібно натхнення і... події, про які можна поговорити на сторінках нашого МВ. Зараз я пропоную зробити це у ретроспективі.

Так, почнімо ж із події подій – 5-го Дня Народження періодичного студентського видання «Могилянський вісник»! Крім того, що нам вже 5, так ще й номер, який Ви зараз тримаєте у руках, є 50-м – ювілейним. На честь чого і запрошуємо з хлібом-сіллю усіх читачів та друзів МВ на торт-паті 23.06 в «Смолоскип».) Чому ми так тішимося? Відповідь проста – своїй унікальності, яка полягає у цій непростій тяглоті: МВ єдине Могилянське студентське видання, що практично регулярно виходить впродовж 5-ти років!

Та не будемо зациклюватися на нашому святі, адже цього навчального року у НАУКМА і довкола відбувалося чимало цікавих та гарячих подій, які МВ намагався висвітлити в усіх 12-ти номерах, які вийшли у світ цього

року (з 39 до 50). Чого тільки не було: і відкриття справжніх облич (№49), і розвінчання могилянських міфів (№48), і гороскоп від усіма нами любимого Копаня (№48), і чимало інтерв'ю з викладачами, які буквально виливали нам душу (№ 46, 47), і роздуми про простір й метастір (№41), і диспути на тему релігії (№42), і постійне намагання МВ не відставати та оперативно реагувати на політичні зміни як всередині Академії (вибори до СК – №44, 45, 46, 49), так і взагалі в країні (Табачник, студентські мітинги та законопроекти – №41, 43, 44, 45, 47, 49), і висвітлення кричущих культурних подій у нашій рубриці «культмінімум» (41, 42, 45, 46, 48). До речі, щодо рубрик: впродовж майже усього року, починаючи із 43-го номеру, на сторінках МВ листуються двоє молодих, заплутаних у всесвітній павутині душ. Розв'язка історії на 4-ій сторінці цього номеру...

Тож, якщо повз когось пройшов якийсь номер МВ, ми радо з вами ним поділимося, ви лише свисніть. Свистіти можна на наше мило visnyk@gmail.com або безпосередньо мені в слухавку: 0502415644. Також ви зможете знайти повну колекцію випусків за

цими посиланнями: http://www.ex.ua/view_storage/296826620248

<http://filesare.in.ua/4667936>

Звісно, багато із процесу народження кожного номеру залишається поза його сторінками – від недоспаних ночей наших дописувачів, коректорів та верстальника до частих залякувань судовою розпратою над МВ! Наш веселий, хоч і плінний, колектив перебуває у пошуку нового матеріалу для наступного номеру, проте, звісно, МВ, як і будь-яку іншу студентську роботу, ми робимо в останню ніч. Окрім того, поза сторінками газети залишаються планірки, де наш великий та могутній колективний розум намагається вичавити з себе концепт та тематику наступного номеру. Якщо ж це не вдається, то планірка плавненько переростає у дружній посиденьки, до яких може приєднатися кожен охочий – не дарма «ми завжди відкриті до співпраці». Тож з нетерпінням чекаємо ваших відгуків, вашої-такої-важливої-для-нас критики та прощаємося до початку наступного навчального року.

Ваша, можливо, знову «під дією якихось речовин» головний редактор МВ.

Треш

Гарячі поради на спекотний сезон

Скоро прийдуть канікули – пара засмаги, веселощів та кохання. Хоча це все і так присутнє в студентському житті, але влітку на них більше часу. Але буває так, що цей час розлучає коханих, або його занадто багато у «людей вільних». МВ хоче дати кілька порад одним та іншим щодо збереження/знаходження кохання. Так що протираємо очі і запам'ятовуємо всьо ;)

Для тих, хто має своє чудо

Дівчатам. Отже, літо прийшло, ви з кучанам мали купу планів, але він, як кожний порядний студент, знайшов роботу/круту літню школу/бібліотеку і хоче залишитись в Києві і забити на всі моря і гори, і вчитись-вчитись-вчитись! Часу на тебе буде дуже мало, та і він буде стомлений. То нічого, що принц буде заробляти гроші і поповнювати знання, а от якщо він ще буде задивлятися на кар'єристок і ботанок, то вже як казали в одному мульту, «дело дрянное». Щоб не прогавити своє щастя робимо наступне. Спочатку знаходимо собі місце біля куханого – ідемо на ту ж роботу, сусідній стільчик в бібліотеці або за парту. По-друге, тепер можна дозволити жити за кредо «Сьогодні я красива». Ні, розумною також треба бути, але в міру! Набагато дівіше бути гарною – більше шансів,

що коханий не заглядатиметься на інших. А ще в таку спеку варто щоб завжди з вами була вода – хлопець просто не відходитиме далеко від рятівного «оазису». Записали? Тепер ви схожі на Ксену – гарні та озброєні!

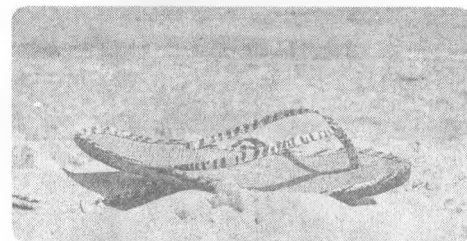
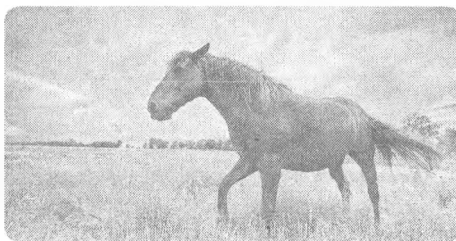
Хлопцям. З вами така сама біда – дівчина їде на ціле літо або пропадатиме десь у батьків. Їдьте за нею! Тільки попередьте, бо батьки будуть в шокові, і не знатимуть з переляку де і стелити зятю майбутньому, а дівчина може бути «не при параді», так що ще самі можете злякатись ;) Отже, щоб зберегти стосунки зі своєю принцесою, перш за все качайте «біцепс» - дівчата також люблять очима. А якщо ще додати гарну засмагу, так «ета вапше»! По-друге, купуємо єдиний морозиво, водимо в кіно з гарним кондиціонером та до прохолодних кафе. Головне тут слово «водимо» - посиділи трохи в холі і далі потьопали, нема чого багато грошей втрачати на розваги, країна в банкрутах ходить. Можна піти на місцевий пляж, там якраз і покажете всі свої позитивні якості, на красуню свою полюбується та і у водичці охолонете від спеки немажливий, та ще і безкоштовно. Так що дійте!

Для тих, хто шукає

Дівчатам. Літо, розваги, а кохання поряд

Альона Гречанюк

Актуально

Коли набриднуть анталії

Канікули... Це приємне слово, яке так ніжно лоскоче слух та мрії про заповітний відпочинок. Плануєш гарно провести літні канікули, отримати яскраві враження, завести нові знайомства? Але твій бюджет обмежений і закордонний відпочинок не по кишені? Не сумуй, адже в рідній країні також є на що подивитись.

Звичайно, про славнозвісний Львів не можливо не згадати, але, гадаю, кожен істинний могилянець вже там побував. Побачив це ушавлене місто Лева з його маленькими вуличками, запашними кав'ярнями, екзотичними ресторанами, фантастичними музеями, мальовничими парками та просто ширими і завжди привітними людьми. А хто ще не відвідав це надзвичайне місто - неодмінно виправте цю помилку)). Чернівці. Ще один мальовничий куточок України. Перлина архітектури. Чого тільки вартий Чернівецький університет, велична споруда якого, без сумніву, не поступається своєю красою французькому Версалу! Якщо хтось захоплюється фортецями або палацами нашої країни або навіть просто цим цікавиться, то неодмінно відвідайте такі чудові міста, як Ба-

турин, в якому нещодавно реконструювали палац Розумовських та фортецю, Острог, де залишились, по-правда, тільки рештки фундаменту і вежа фортеці, але стоїть і процвітає академія, що варта уваги. Про вцілілу та частково відреставровану фортецю не менш прекрасного міста Луцьк усі чули, а хто ні, то вже почули. Меджибіж – як прекрасно звучить це слово; фортеця своєю величиною та красою не поступається іншим. Розташована вона смт Меджибіж Хмельницької області, займає площу в 1 га, має восьмигранну вежу, величезні та схожі на лабіринт підвали, музей та церкву на своїй території. Не полінуйтесь витратити свій час, щоб побачити величну споруду. Про Кам'янець-Подільську фортецю і легендарний Хотин, впевнена, також усі чули, але не згадати їх, мабуть, гріх. Їхні величні споруди не поступаються красою та архітектурою жодній іншій фортеці. Про фортеці у нас можна говорити довго і багато, адже Україна має понад 40 фортець, всі вони є неперевершеним архітектурним дивом, окрасою кожного краю.

Хто любить більш екстремальний відпочинок, той неодмінно мусить відвідати Ав-

тономну республіку Крим, у якій знайде не лише замки, палаці, фортеці, море та пляжі, а також легендарні печерні міста, такі як Мангуп-Кале, Чуфут-Кале, Єні-Кале та багато інших, адже Крим нараховує близько 11 подібних міст. Чому екстремальні? Бо розташовані приблизно на 500 і більше метрах над рівнем моря. Тільки уявіть, яка це шалена висота! А який краєвид відкривається з такої висоти, а які там печери... У деяких таких містах можна знайти і залишки давніх цвинтарів, і фортець, і монастирів. Деякі монастирі досі функціонують.

Що ж, це навіть не половина з того, чим може нас здивувати та потішити Україна. Кожна область, кожен район, кожне місто, кожне смт має свої загадки, свої визначні місця, особливості. Може здивувати, заворожити, закохати, зацікавити з першого погляду. Можна написати не одну таку статтю і навіть не такого розміру, можна писати і писати, але час та формат обмежені – що ж тут вдієш. Але якщо ти зацікавився, то, мандруючи Україною, неодмінно відкриєш для себе нові пригоди, нові подорожі, захоплення.

Продовження... **YOU'VE GOT MAIL**
або Історія двох незнайомих

Xeni&Xini

Цікаво, ти дивився фільм «Будинок біля озера»? Можливо, й ти пишеш мені листи... Можливо, ми навіть ходимо тими ж вулицями тільки в різний час чи часи. Я б запросила тебе на прогулянку містом зранку. Містом ранку. Вигадували б розмови, розповідали б про все написане і не відіслане. Знаєш, c'est la vie. Так-от часто трапляється. Зустрічаєш людину. Лише раз - або назавжди, або ніколи більше. Потім думаєш - а в людей теж життя. І тебе вони бачать зі сторони. І ти теж лише чийсь перехожий/перехожа. Для когось ти не існуєш, хтось тобою мріє. А в тебе життя, розумієш? Про яке інші не здогадуються. Часто навіть зовсім близькі інші.

Знаєш, ми можемо подивитися фільм. Ні, насправді можемо. Я інколи так практикую. У різних просторових рамках, у різних містах, вулицях, квартирах-кімнатах ми з друзями переглядаємо один і той же фільм. Одночасно. Найцікавіше, коли я вже бачила це муви. Потім намагаюся відчувати його по-іншому, очима людини, котра вперше дивиться стрічку зараз, десь там.

То що, «Будинок біля озера»?)

Ти, Марчі, знаєш, що це не більше, як жарт. Гарна вигадка. Ти знаєш, що жарти цікаві, коли вчасні і не затягнуті. Навіщо багато говорити. Якщо не впевнена, наскільки жартую з собою. Але я умію вірити, знаєш. Умію. Сподіваюсь. Почасти ми усі впевнені, що одного дня

We'll meet again
 Don't know where
 Don't know when

But I know
 We'll meet again
 Some sunny day

Навіщо ці екзотизми. І постмодні неординарності:
 Я. Нармальна.) 20.06.11

Привіт, крихто. А знаєш, як у мене закінчився позаминулий тиждень? Концертом «Гадюкіних»! Я вперше почув їх (та не зовсім їх...) наживо. Оце так-так! Лець башту не знесло від тієї сили, від тієї енергії, від тих пульсуючих вражень! А коли співали «Я вернувся до мів...» і показували фотографії Кузі та Ко, то те все осіло і защеміло від втрати.

А ще недавно я відмовлявся від походу на «Чайку», де «Гадюкі» виступали повним складом чи не востаннє. А трохи давніше я взагалі не шарив, що таке «Брати Гадюкіні». Складно уявити, скільки я всього пропускаю в житті... Тобто уявити просто, але як навчитися не пропускати?

Ідеш вулицею й думаєш: ти теж лише чийсь перехожий. Для когось ти просто не існуєш. І ніколи не з'явишся, і ніколи не дізнаєшся, чи не впустив тебе хтось, чи не пропустив ти когось важливого...

Але це сумно тільки якщо не вірити в долю. А я вірю. Вірю, що всіх важливих своїх зустріну вчасно і доречно. Одного сонячного дня...

Тримайся там, сонячна.
 Хлопець з Бандерштадту

21.06.11

23 червня 2011
 19:00

дворик видавництва
 «Смолоосип»
 вул. Межигірська, 21

МОГИЛЯНСЬКОМУ ВІСНИКУ – 50*

Аліна Котельник (клавіші, вокал)

Ольга Роляк (поезія)

Acoustic folk band (гітари, флейта, скрипка, вокал)

Таня-Марія Литвинюк (поезія)

вхід вільний

Квартирник +торт-паті

Контактна особа - Марія
 099-733-53-64

* 50 офіційних випусків від початку існування

Могилянський вісник - незалежна газета
 студентів НаУКМА

періодичність виходу - щодвотижні

Головний редактор - Анна Шумська

Коректор - Анна Бодяк

Ми завжди відкриті до співпраці.
 Долучайтесь!

Надсилайте ваші статті, оголошення
 та пропозиції на нашу е-скриньку:

Бажаний обсяг матеріалів - не більше
 4 тис. знаків. Редакція має право
 редагувати та скорочувати надіслані
 матеріали.

visnyk@gmail.com

UKMA Library * Book

0577442

Видруковано в університетському видавництві «Пульсари»